

Sygn. akt III U 607/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemyśle III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Józef Pawłowski

Protokolant st. sekr. sądowy Ewelina Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2015 r. w Przemyśle

na rozprawie

sprawy E. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania E. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 18 czerwca 2015 r., **znak:** (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy E. S. prawo do emerytury w ustawowej wysokości począwszy od dnia 13 czerwca 2015 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy E. S. kwotę 60 zł (słownie: sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III U 607/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 września 2015 r.

Decyzją z dnia 18 czerwca 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy E. S. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy

w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie została prawidłowo udokumentowana praca w szczególnych warunkach w okresach od 19 listopada 1975 r. do 31 maja 1977 r., od 28 lutego 1977 r. do 21 stycznia 1988 r., od 7 grudnia 1989 r. do 10 października 1990 r., tj. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 3 lutego 2000 r. zostało wydane przez nieuprawniony podmiot oraz okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, tj. od 7 grudnia 1989 r. do 10 października 1990 r. pokrywa się z innym okresem zatrudnienia, co budzi wątpliwości, czy praca wykonywana była stale i w pełnym wymiarze. Pozostałe warunki zostały spełnione. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 2 miesięcy i 9 dni; składkowe – 25 lat, 10 miesięcy i 15 dni; łącznie – 26 lat i 24 dni, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 4 lata, 9 miesięcy i 15 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył w dniu 8 lipca 2015 r. wnioskodawca E. S. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do emerytury.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, że ZUS błędnie ustalił stan faktyczny przyjmując staż pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach/charakterze w wymiarze 4 lata, 9 miesięcy i 15 dni. Odwołujący się natomiast świadczył pracę w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat. ZUS kwestionuje zaświadczenie z dnia 3 lutego 2000 r. wydane przez (...) Urząd Wojewódzki w R. z powodu wydania dokumentu przez nieuprawniony podmiot. Organ państwowy, wykonujący zadania z zakresu administracji państwowej ma szersze kompetencje do wydania zaświadczenia, które może posłużyć jako dowód w toczącej się sprawie, ponieważ wydane zaświadczenie posiada status dokumentu urzędowego. Zaświadczenie wydane przez (...) Urząd Wojewódzki w R. w dniu 3 lutego 2000 r. potwierdza świadczenie pracy w szczególnych warunkach przez ubezpieczonego w okresie od lutego 1977 r. do 21 stycznia 1988 r. oraz od 7 grudnia 1989 r. do 10 października 1990 r. na stanowisku operatora, maszynisty, wymienionym w wykazie A, dziale V, poz. 3 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wyżej wymieniony dokument urzędowy poświadcza brakujący 11-letni okres świadczenia pracy w szczególnych warunkach niezbędny do uzyskania przez ubezpieczonego prawa do emerytury. Odnosząc się do zarzutu ZUS odnośnie pokrywania się okresów zatrudnienia od 7 października 1989 r. do 10 października 1990 r. przez świadczenie pracy przez wnioskodawcę w Przedsiębiorstwie (...) w J. z siedzibą w S. oraz w (...) S.A., wnioskodawca wskazał, że z przedstawionych dokumentów wynika, iż był on zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy. ZUS podejmując decyzję o odmowie przyznania wnioskodawcy emerytury uwzględnia jedynie na niekorzyść zaświadczenie wydane przez (...) Urząd Wojewódzki. ZUS nie uwzględnił 11 lat pracy w szczególnych warunkach, a następnie podważa świadczenie pracy w okresie od 7 października 1989 r. do 10 października 1990 r., kiedy to ubezpieczony pracował zarówno w Przedsiębiorstwie (...) w J. z siedzibą w S., jak i w (...) S.A. Tym samym ZUS potwierdza, że ubezpieczony jednak pracował w szczególnych warunkach w okresie od lutego 1977 r. do 21 stycznia 1988 r. oraz od 7 grudnia 1989 r. do 10 października 1990 r. w Przedsiębiorstwie (...) w J.. ZUS oparł się przy wydawaniu decyzji na wybiórczych dowodach oraz pominął fakty, które miały istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które stanowiły o wydaniu zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu wskazano w szczególności, że wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę wcześniejszą z tytułu pracy w warunkach szczególnych; we wniosku zawarł oświadczenie, że nie jest członkiem OFE; w dniu (...) ukończył 60 lat; na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada wymagany ogólny staż pracy w wymiarze 25 lat okresów składkowych

i nieskładkowych. Wnioskodawca nie wykazał jednak, że przed 1 stycznia 1999 r. posiada wymagany staż 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Z akt sprawy wynika, że wnioskodawca przedstawił wymagane dokumenty na okres zatrudnienia w (...) S.A. w J. od 18 czerwca 1975 r. do 1 października 1975 r. oraz w (...) S.A. od 25 stycznia 1988 r. do 23 stycznia 1990 r.

i od 11 października 1990 r. do 10 kwietnia 1993 r., które to okresy zostały uznane przez organ rentowy za pracę w szczególnych warunkach, w łącznym wymiarze 4 lata, 9 miesięcy i 15 dni. Organ rentowy nie uznał okresu pracy od 19 listopada 1975 r. do 31 maja 1977 r. w Przedsiębiorstwie (...) w R., ponieważ w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 25 kwietnia 2001 r. nie określono ściśle stanowiska wykonywanej pracy według wykazu, działu i pozycji przepisów resortowych na podstawie, których zakład pracy zakwalifikował okres pracy na wymienionym tam stanowisku, jako okres pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Nie uznano także za pracę w szczególnych warunkach okresu od 28 lutego 1977 r. do 21 stycznia 1988 r. i od 7 grudnia 1989 r. do 10 października 1990 r. w Przedsiębiorstwie (...) w J., ponieważ świadectwo pracy z dnia 3 lutego 2000 r. zostało wystawione przez nieuprawniony podmiot, tj. (...) Urząd Wojewódzki w R. Delegatura w P., który nie jest pracodawcą ani jego następcą prawnym. Dodatkowo okres pracy od 7 grudnia 1989 r. do 10 października 1990 r. pokrywa się częściowo z okresem zatrudnienia w (...) S.A., co uniemożliwia zaliczenie podwójnie okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach w tym samym okresie.

Sąd Okręgowy w Przemyśle ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca E. S., ur. (...), w dniu 20 maja 2015 r. złożył wniosek o emeryturę, oświadczając w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W aktach organu rentowego zalega dokumentacja poświadczająca przebieg zatrudnienia wnioskodawcy, w tym w szczególności: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 lutego 2007 r. wystawione przez (...) S.A. w J., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony

w tym zakładzie pracy od 18 czerwca 1975 r. do 1 października 1975 r.,

w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych na stanowisku maszynisty spycharki; świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 25 kwietnia 2001 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w R., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w byłym (...) i SB (...) w R.

w okresie od 19 listopada 1975 r. do 31 maja 1977 r., w tym okresie stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych na stanowisku maszynisty spycharki; zaświadczenie z dnia 3 lutego 2000 r. wystawione przez (...) Urząd Wojewódzki w R. Delegaturę w P., z którego wynika,

że wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J. z siedzibą w S. od lutego 1977 r. do 21 stycznia 1988 r. i od 7 grudnia 1989 r. do 10 października 1990 r.,

i w pełnym wymiarze godzin wykonywał prace w szczególnych warunkach

na stanowisku operatora, maszynisty; świadectwo wykonywania prac

w szczególnych warunkach z dnia 20 stycznia 2004 r. wystawione przez (...) S.A.

w K., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony

w tym zakładzie pracy od 25 stycznia 1988 r. do 23 stycznia 1990 r., i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace ciesielskie na stanowisku cieśli na budowie eksportowej w M.; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 22 stycznia 2007 r. wystawione przez (...) S.A. w K., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 11 października 1990 r. do 10 kwietnia 1993 r., i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace cieśli na takim stanowisku.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach organu rentowego dokumentacji, decyzją z dnia 18 czerwca 2015 r. ZUS odmówił wnioskodawcy E. S. prawa do emerytury, ponieważ nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 2 miesięcy i 9 dni; składkowe – 25 lat, 10 miesięcy i 15 dni; łącznie – 26 lat i 24 dni, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 4 lata, 9 miesięcy i 15 dni.

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek o emeryturę z dnia 20.05.2015 r.,
- świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach,
- zaświadczenie z dnia 3.02.2000 r. wystawione przez (...) Urząd Wojewódzki w R. Delegaturę w P.,
- decyzja ZUS z dnia 18.06.2015 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca E. S. był zatrudniony w byłym R.P.R.Z. i SB (...) w R. ((...) Sp. z o.o. w R. jest następcą prawnym R.P.R.Z. i SB w R.) od 19 listopada 1975 r. do 31 maja 1977 r., i w tym czasie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych na stanowisku maszynisty spycharek i ciągników gąsienicowych. Pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca był zatrudniony w (...)T.

Sp. z o.o. w T. od 2 sierpnia 1995 r. do 31 grudnia 1997 r. i od 15 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 1998 r., gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace jako maszynista ciężkich maszyn budowlanych na stanowisku maszynisty spycharki. Pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Dowód:

- świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 26.06.2015 r. wystawione przez E.- (...) Sp. z o.o. w T. – k. 30,
- świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 29.06.2015 r. wystawione przez (...) Sp. z o.o. w R. – k. 31.

Wnioskodawca E. S. w okresie od 18 czerwca 1975 r. do 1 października 1975 r. był zatrudniony w (...) w J. na stanowisku maszynisty spycharki.

W okresie od 19 listopada 1975 r. do 31 maja 1977 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w R. na stanowisku maszynisty spycharki. Do jego obowiązków należało karczowanie, plantowanie terenów boiska sportowego, zasyp sączków, wypychanie dołów na karczunek, ich zasypywanie.

Wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie od 2 czerwca 1977 r. do 31 lipca 1991 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J. na stanowisku maszynisty spycharki. Pracował wówczas na spychaczu przy karczowaniu, zasypywaniu rowów.

Wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Korzystał z urlopu bezpłatnego w okresie od 29 stycznia 1990 r. do 31 marca 1990 r. i od 1 czerwca 1990 r. do 31 lipca 1991 r.

W okresie od 25 stycznia 1988 r. do 23 stycznia 1990 r., a następnie od 11 października 1990 r. do 10 kwietnia 1993 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) S.A. i wyjechał do pracy na budowę eksportową do Magnitogorska w Rosji

z upoważnienia jednostki kierującej (...) K., gdzie pracował jako cieśla. Pracował przy budowie huty, zajmując się wykonywaniem szalunków na betonowanie, betonowaniem.

W okresie od 11 kwietnia 1994 r. do 26 lipca 1995 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...)

i (...) Sp. z o.o. w J. z siedzibą w S., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego – spychacza gąsienicowego. Pracował wówczas przy wykopywaniu stawów, ich karczowaniu.

Wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, z tym że w okresie – 30 kwietnia 1994 r., 30 czerwca 1994 r., 1, 2, 12, 14-19 lipca 1994 r., 4-5 sierpnia 1994 r., 15 i 18 listopada 1994 r., 2, 3, 23 grudnia 1994 r., 21 stycznia 1995 r., 20, 21, 23 i 27 lutego 1995 r., 6, 8-10, 13 marca 1995 r., 13-14 i 18 kwietnia 1995 r., 4-6, 11-12, 23-24 maja 1995 r. korzystał z urlopu bezpłatnego.

W okresie od 2 sierpnia 1995 r. do 31 grudnia 1997 r. oraz od 15 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca był zatrudniony

w (...)T. i pracował na budowie w O. w Rosji na stanowisku operatora spychacza. Pracował wówczas na budowie przy spychaniu nierówności, plantowaniu pod fundamenty, rozsypywaniu piasku i ziemi, plantowaniu rowów.

Wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód:

- świadectwa pracy zalegające w aktach organu rentowego,
- zeznania świadka R. K.,
- zeznania świadka J. W.,
- zeznania świadka T. G.,
- zeznania świadka S. R.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków R. K., J. W., T. G. i S. R. oraz wnioskodawcy E. S., jako logicznym, spójnym, wzajemnie się uzupełniającym. Świadkowie pracowali wraz z wnioskodawcą w poszczególnych zakładach pracy wskazując, co w tym czasie należało do jego obowiązków. W ocenie Sądu znaczny wpływ czasu od okoliczności, na które zeznają świadkowie powodują, iż mogą oni pewnych faktów nie pamiętać, w szczególności dat zatrudnienia wnioskodawcy, czy też mieć kłopot z dokładnym odtworzeniem przebiegu zatrudnienia wnioskodawcy. Jednakże analiza zeznań świadków

i wnioskodawcy wraz ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją pozwala na ustalenie charakteru zatrudnienia wnioskodawcy w poszczególnych zakładach pracy w sposób nie budzący wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy E. S. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013, poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Poza sporem pozostaje, że wnioskodawca E. S. w dniu 13 czerwca 2015 r. ukończył 60 lat; złożył oświadczenie, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego; a ponadto wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 2 miesiące i 9 dni; składkowe – 25 lat, 10 miesięcy i 15 dni; łącznie – 26 lat i 24 dni, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 4 lata, 9 miesięcy i 15 dni.

Za pracę w szczególnych warunkach zostały uznane przez organ rentowy okresy zatrudnienia w (...) S.A. w J. od 18 czerwca 1975 r. do 1 października 1975 r. oraz w (...) S.A. od 25 stycznia 1988 r. do 23 stycznia 1990 r. i od 11 października 1990 r. do 10 kwietnia 1993 r.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało ponadto, że wnioskodawca był zatrudniony w szczególnych warunkach:

- w okresie od 19 listopada 1975 r. do 31 maja 1977 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w R., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku maszynisty spycharki;

- w okresie od 2 czerwca 1977 r. do 24 stycznia 1988 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku maszynisty spycharki;

- w okresie od 11 kwietnia 1994 r. do 26 lipca 1995 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) Sp. z o.o. w J. z siedzibą w S., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego – spychacza gąsienicowego, z wyłączeniem okresu korzystania z urlopu bezpłatnego – 30 kwietnia 1994 r., 30 czerwca 1994 r., 1, 2, 12, 14-19 lipca 1994 r., 4-5 sierpnia 1994 r., 15 i 18 listopada 1994 r., 2, 3, 23 grudnia 1994 r., 21 stycznia 1995 r., 20, 21, 23 i 27 lutego 1995 r., 6, 8-10, 13 marca 1995 r., 13-14 i 18 kwietnia 1995 r., 4-6, 11-12, 23-24 maja 1995 r.;

- w okresie od 2 sierpnia 1995 r. do 31 grudnia 1997 r. oraz od 15 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...)T., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na budowie w O. w Rosji na stanowisku operatora spychacza.

Wskazane wyżej stanowiska wymienione zostały w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, dziale V – „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 3 – „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”

oraz w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i (...) z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy podległych ministrowi budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach w wykazie A, dziale V, poz. 3, pkt 3 – „maszynista spycharek i ciągników gąsienicowych”.

Należy mieć na uwadze, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodnione wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi,

że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza,

że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty

oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca,

w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia (...)a więc od dnia ukończenia 60 roku życia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie przepisów art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).